

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 8381 van 5 maart 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 14 januari 2008 heeft ingediend de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 december 2007 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekster werd op 9 juni 2007 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring met een geldigheidsduur tot 1 september 2007.

1.2. De aankomstverklaring werd respectievelijk verlengd tot 1 oktober 2007 en tot 1 november 2007, gelet op het voorziene huwelijk met een Belgisch onderdaan.

1.3. Op 6 november 2007 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Mechelen de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking op grond van artikel 167, eerste en vierde lid van het Burgerlijk Wetboek.

1.4. Op 5 december 2007 werd een nieuwe aankomstverklaring geldig tot 5 maart 2008 afgeleverd.

1.5. Op 10 december 2007 gaf de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de instructie om over te gaan tot de intrekking van de aankomstverklaring en nam hij de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 14 december 2007 ter kennis werd gebracht aan verzoekster, is gemotiveerd als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

- Wet van 15 december 1980, artikel 7, eerste lid, 2° : verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Regelmatig verblijf verstreken sinds 01/11/2007.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij het ingestelde beroep, voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfsituatie van verzoekster en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoekster.

De Raad merkt op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoekster beïnvloedt en dat verweerder niet aantoont op welke grond hij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Daar verzoekster nalaat te preciseren welke bepaling van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd geschonden dient dit onderdeel van het middel bij gebreke aan precisie als onontvankelijk beschouwd te worden.

In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 6 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er op dat deze bepaling als volgt luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend."

Uit het eerste lid van artikel 6 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een niet-visumplichtige vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk mag verblijven. In het tweede lid van artikel 6 van de Vreemdelingenwet wordt verduidelijkt dat met drie maanden negentig dagen wordt bedoeld en dat deze termijn dient berekend te worden over een periode van zes maanden. Het is niet betwist dat verzoekster op 3 juni 2007 in België aanwezig was en dat haar aankomstverklaring, toen deze verstreek op 1 september 2007, werd verlengd tot 1 oktober 2007. Het is evenmin betwist dat haar aankomstverklaring op 10 oktober 2007 nogmaals werd verlengd tot 1 november 2007. Bijgevolg verbleef verzoekster in de periode juni-oktober 2007 gedurende meer dan vier maanden in het Rijk. Verzoekster stelt dat zij vervolgens het Rijk verliet om haar huwelijk vanuit Roemenië te organiseren en op 5 december 2007 naar België terugkeerde. De Raad kan bijgevolg slechts vaststellen dat verzoekster in de periode juni 2007-december 2007 meer dan drie maanden op zes maanden in het Rijk verbleef en dat overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een bevel om het land te verlaten kan afgeleverd worden indien een vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de uiteenzetting van verzoekster dat zij niet kan aantonen dat zij het land verliet en vervolgens terugkeerde omdat de grensposten niet bemand waren en er dus geen stempels in haar paspoort geplaatst werden hoe dan ook niet dienend is. Artikel 6 van de Vreemdelingenwet voorziet immers niet dat het bewijs dat men minder dan drie maanden, over een periode van zes maanden, in het Rijk verblijft enkel middels stempels van de grensautoriteiten kan geleverd worden. Verzoekster was vrij in haar bewijsmiddelen doch draagt, gelet op de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet wel de bewijslast. Zij liet evenwel na aan te tonen dat zij minder dan drie maanden op zes maanden in het Rijk verbleef.

Een schending van artikel 6 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. Wat betreft de in het tweede middel ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste

doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006).

Waar verzoekster stelt dat de motivering beperkt is tot de mededeling dat zij een weduwen-pensioen zou krijgen en dus niet onvermogen kan zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat deze stelling feitelijke grondslag mist.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat de motivering indruist tegen de feitelijke vaststellingen verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoekster kan verder niet voorhouden dat de bestreden beslissing getuigt van onzorgvuldigheid of onredelijkheid, nu zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, zij de bewijslast draagt en zij heeft nagelaten de nodige bewijsstukken over te maken aan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken.

2.2.3. Verzoekster voert nog de schending aan van artikel 31, punt 3, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, juncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Bij gebreke aan enige toelichting inzake de wijze waarop deze door verzoekster aangevoerde bepalingen zouden zijn geschonden, wordt aan verweerder de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Het middel dient bijgevolg als onontvankelijk beschouwd te worden (R.v.St., nr. 39.750, 18 juni 1992).

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.